

கனவுக் கன்னி

(கவிதைகள்)

தில்லைச்சுவன்

பாரதி இளைஞர் கழகம்

கன்னி

வேலை

KanavaK Kannu

கனவுக் கன்னி

— கவிதைகள் —

Sarasany

“தில்லைச்சிவன்”

275663

VIJAYALUCKSHMI BOOK DEPOT
248, Galle Road,
WELLAWATTE
TELEPHONE 88930.

பாரதி இளைஞர் கழகம்,
வேலணை.

275663

முதற் பதிப்பு: 1961

★ உரிமை ஆசிரியருக்கு

★ விலை ரூபா ஒன்று

★ அச்சுப்பதிப்பு:
மகேஸ்வரன் அச்சகம்,
யாழ்ப்பாணம்.

★ விற்பனை:
பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை,
27, பெரியகடை,
யாழ்ப்பாணம்.

உரைகல்.

பண்டிதர் க. இராயா அவர்கள்

(வேலணை, அரசினர் மத்தியகல்லூரித் தமிழ் விரிவுரையாளர்)

கன்னிக் கவிதை இதுபார் -- நல்ல
கனவுக்கன்னி இவள்பார்
வண்ணக்கற்பனை அழகார் -- உயர்
எண்ணக் குவியல் இதுபார்.

‘பட்டணத்து மச்சினி’ யைப் பார்ப்பீர் - புதுப்
‘பயமேயுண்டு’ (உ) ணர்ந்து சுவைப்பீர்
சொட்டுந் ‘துயிலுங் கவியும்’ அழகு - சில
சொற்றொடர்கள் புதுமை அழகு,

பிள்ளை மழலையைப் போலே - இன்பம்
பேசு தடாஇவள் பாலே
அள்ளிப் படைத்தவன் தில்லைச் - சிவன்
அணைத்து மகிழ்கால எல்லை.

முன்னுரை

திரு தி. ச. வரதராசன்.

[ஆசிரியர்: 'புதினம்' யாழ்ப்பாணம்.]

கவிதை என்றால் எனக்கு இனிக்கும். ஆனால் அது 'கவிதை' யாக இருக்கவேண்டும். அப்படியில்லாமல் கவிதை எழுதவேண்டுமென்ற ஆசையினாலே சிலர் அறையலுற்ற - நொருக்கித்தள்ளுகின்ற - சொற்குவியல்களைப் படித்தால் கசக்கும்; எரிச்சல் வரும். கோபம்கூட உண்டாகும். நல்ல வேளையாக அந்தக் 'கவிதை' களை நேரில் கொண்டுவராமல் அஞ்சலில் அனுப்பிவைப்பதனால் அவற்றின் ஆசிரியர்கள் பிளைத்துப் போகிறார்கள்.

'கனவுக்கன்னி' என்ற இந்நூலின் பெயரைப் பார்த்தவுடனேயே இது ஒரு கவிதை நூல்தான் என்பது எனக்குத் தெரிந்துவிட்டது. அதன்பிறகு உள்ளே திறந்து பார்க்கலாமா என்று யோசித்துத் தயங்குவதற்குள் எழுதியவர் பெயர் 'தில்லைச்சிவன்' என்றிருப்பதைக் கண்டேன் 'ஓகோ கோ!' தில்லைச்சிவனா!' என்று ஆவலோடு திறந்து படித்தேன், ஏனென்றால் தில்லைச்சிவனை எனக்குத் தெரியும், அவருக்குள்ளே நிறையக் கவிதைகள் இருக்கின்றன; அவ்வளவும் உயிருள்ள நல்ல கவிதைகள், அவற்றில், கற்பனைகள் இனிக்கும்; காதல் துள்ளும்; உணர்ச்சி கிளுகிளுக்கும் தமிழ் மணக்கும்.

இவருடைய கவிதைகளை நீங்கள் வாசிக்கும் நேரம் வீணாகிவிடாது.

226, காங்கேசன்துறை வீதி,

தி. ச. வரதராசன்.

யாழ்ப்பாணம்:

ஆசிரியரைப் பற்றி

“ஈழகேசரி”யில் “இளவரசு”

“... நம் இளங்கவிஞர்களின் தமிழ்ப் பணி குறித்து ஆராய்ந்து பார்க்கையில், அவர்களிற் பெரும்பாலோர் சந்தர்ப்ப நிலைபரங்களை வைத்துக்கொண்டு உதிரிக் கவிதைகள் பாடுவதிலேயே தம்கற்பனையை அவமாக்கி வருகின்றார்கள் என்பது வாசகர்களின் பொதுப்படையான கருத்தாகும் இக்கருத்துக்கு விதிவிலக்காக நின்று உருப்படியான சிருட்டிகளிலும் தம் சிந்தையைச் செலுத்திவரும் சிலரில் திரு. சிவசாமியும் ஒருவர் என்பதை அவரது ‘கவிதைகள்’ நிலைநாட்டியுள்ளது 1956 ல்

“சுதந்திரனி” ல் ‘கீரன்’

காட்டுப்புறத்திலே வீடு பொழுது மறைந்ததும் காரிருள், பால்ச சோறோடு தாய் தந்தையர் ஊட்டிய பயம் வேறு. இரவிலே வீடுசெல்ல நேரும் போது அதை மறக்க உரத்த சத்தத்தில் பாட்டு. “பேய்ப் புலவன்” என்று பட்டம் சூட்டினர். அவரே இன்று “திலலைச்சிவன்” என்ற பெயருடன் திகழும் ஈழத்துத் தமிழ்க்கவிஞர் ஆவார். அவரது சொந்தப் பெயர் சிவசாமி

யாழ்ப்பாணத்தில் சிலகாலம் தோன்றி மறைந்த “மறுமலர்ச்சி”யில் “பழக்கம்” என்ற முதல் ஒற்றையங்க நாடகம் வெளிவந்தது. பின்னர் “பட்டணத்து மச்சினி” என்ற பாடலும் வெளியிடப்பட்டது.....

“சுதந்திரனில்” பல கவிதைகளும், சில கட்டுரைகளும் வெளிவந்தன. அதையொட்டி தினகரன், வீரகேசரி, ஆனந்தன், அணிகலன், வசந்தம், ஈழகேசரி, பாப்பாமலர், உதயம், திராவிடன் ஆகிய பல இதழ்களிலெல்லாம் கவிதைகள் வெளிவந்தன 1955-ல்

காணிக்கை.

காலஞ்சென்ற, எனது மைத்துனர்கள்
சுப்பிரமணியம், செவ்வேள், குமரவேள்
ஆகியவர்களின் அன்புள்ளங்களுக்கு
இச்சிறு நூல்
என் காணிக்கை.

என்னுரை.

பத்தாண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட எனது கவிதை அனுபவத்தில், பாடிய கவிதைகள் மிகப்பல அவற்றுள் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்தவை நூற்றுக்கு மேல். எனது கவனக்குறைவினால் அழிந்தும் மறந்தும் போனவைகள் போக எஞ்சியுள்ளவற்றுள் இருபத்தேழு கவிதைகள் இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ளன.

இவற்றை நான் “கவிதைகள்” என்கிறேன். அறிஞர்கள் -- புலவர்கள் என்ன சொல்கிறீர்களோ! ஆனால் நண்பர்கள் பலரின் பாராட்டும், உற்சாகப்படுத்தலுந்தான் இந்நூல் வெளிவர முதற்காரணமாயமைந்தவை

இந்நூல் என்வாழ்வின் ஒருபகுதி, அவ்வப்போது என்மனதில் ஏற்படும் இன்பதுன்பங்களை-விருப்புவேறுப்புகளை, என்னுடன் சம்பந்தப்பட்டவர்க்கு வெளிப்படுத்தக் கவிதை முறையைக்கையாண்டேன். எழுதியும் நேரிற் சொல்லியும் வந்த முறை நாளாவட்டத்தில் பத்திரிகைகளிற் பிரசுரிப்பதின் மூலம் வெளிக்காட்டக்கூடியதாக வளர்ந்தது. இந்தவகையில் எனக்குதவியவர்களில் ‘சுதந்திரன்’ ஆசிரியர் திரு. எஸ். டி. சிவநாயகம், ‘மறுமலர்ச்சி வரதர்’ ஆகிய இருவரையும் என்னால் மறக்கமுடியாது.

இந்நூலில் வ ரு ம் கவிதைகளிற் பல ஒரு காலத் தில் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்தவை. “இன்பப் பொங்கல்” இலங்கை வானொலி பொங்கற்றிருநாட் கவியரங்கில் பாடப்பட்டது. இதை இந்நூலிற் சேர்த்துக் கொள்ள அனுமதித்த இலங்கை வானொலி நிலையத் தாருக்கும் எனது கவிதைகளை வெளியீட்டு என்னை வளர்த்த பத்திரிகைகளுக்கும் என் னன்றி.

என்ன வேலைகட்கிடையிலும் அடிக்கடி என்னை எனக்கே “ஒரு கவிஞன்” என நினைவுபடுத்திக்கொள்ளும் நண்பர் டொய்னிக் ஜீவா, வேலையை பாரதிஜினைஞர் கழகம், அழகாக அச்சிட்டுதவிய மகேஸ்வரன் அச்சகத்தார், ஓவியர் மஞ்சரி இந்நூலைப்படிக்கும் இரசிகர்கள் எல்லாருக்கும் என் அன்பும் நன்றியும்.

சரவணை.
18-11-61.

தில்லைச்சிவன்

அன்னை நானுன்னை வேண்டுவ தொன்று
 அழிக்கினும் அழிந்திடாய் என்று
 முன்னுளார் புகன்றார் ஆதலின் என்றும்
 முடிவுறு வரமுடைக் குண்டு
 கன்னலும் பாலும் இனிய செந்தேனும்
 கற்கண்டுடன் கலந் தெனக்காக்கி
 உண்ணுவாய் என்று ஊட்டினுந் தாயே
 உன்சுவை மறந்திடா வரந்தா!

உன்னை நான் கூற்று உலகினில் உழன்றேன்
 உன்பிழை யன்றி தென்னாட்டு
 மண்ணுளார் ஆட்சி மாய்ந்தனர் வேறோர்
 மன்னவன் ஆட்சி வந்ததினால்
 கண்ணனை விற்றுச் சித்திரங் கொள்ளும்
 கசடர் போலாயினன் எனினும்
 அன்னை பென்னாவி அகன்றிடும் போதும்
 அங்கெனக் குன்புகழ் அறைவாய்!

விண்ணிலே ஏறித் திசை யெலாம் பரந்து
 விறலுடன் விஞ்சிய உன்பேர்
 பண்ணிலே அமைத்துப் பாடினார் பலபேர்
 பார்ப்பனர் பார்த் தெரிந்தன்னாய்!
 எண்ணினார் மாய்க்க எதை யெதைச் செய்தும்
 ஏடுகள் பல வெடுத்த தெரித்தும்
 அன்னையுன் னிளமை அழிவுறுபோல
 அடிமை யென் னாவியி லுறைவாய்!

ஓண்ணுதல் அரிவை உயிர்த்துடிப் புணரேன்
ஒரு பொருள் எனக்கெனப் பெறுகேன்
பொன்னிகர் பொழிலிற் புதுப்புனற் சுனையில்
புகுந்தழைந் தாடிடல் வேண்டேன்
மண்ணெலாம் புகழ அரியணை அமர்த்தி
மகிடமிட்டுன் பெரு அரசைக்
கண்ணினூற் கண்டு களித்தபின் போகக்
கன்னி நீ வரந்தர வேண்டும்.

அற்புதம் செய்!

பரிதி எழுந்தனன் விண்ணில் மணிச்சுடர்
பட்டு ஒளிக்குளம் ஆனதுபார்
முரசு அதிர்ந்தது செந்தமிழர் புலிக்
கூட்டம் விரையுது போரணிக்கே
உரிமை உரையொடு சுதந்திரச் சங்கொலி
உள்ளம் உருகி விண்ணோறுதடா!
அருமை மகனே உன் ஆண்மை உணர்த்தி எம்
அன்னை தளை அறத் துயிலெழடா!

முன்னர் மறத்தமிழ் மன்னர்கள் வாழ்ந்ததும்
முடிந்ததும் நாடு அழிந்ததும் மெய்
என்னில் எமதுளத் தின்மையைச் சுதந்திர
எண்ணத்தை மாய்த்திட யாருமுண்டோ?
பண்ணில் இசைசேர்த்து விண்ணெலாம் தேக்கி இப்
பாருக் களித்த இத் தமிழர் குடி
மண்ணைப் பிறர் கொள வாய்பொத்தி ஊமைபோல்
வாழுவதோ! துயில் எழுந்திடடா!!

நெறியை இழந்தவராட்சியில் நின்றிடும்
நெடு மர மாகினனோ தமிழன்?
கடிதினிற் சென்றறப் போரணி நண்ணிடாக்
காளை உடல் காவல் ஏன் எதற்கு?
அடிமையாய் பற்பல காலங் கழித்ததால்
ஆண்மை யொழிந்ததோ வீர ரெங்கள்
உரிமையும் இல்லை யென்றாவதை நாமிங்கு
ஓப்புவதோ போர் புரி மகனே!

அன்னை எழுப்பவும் துயிலுவாயோ! முலை
அருந்திட்ட பாசம் மறந்தனையோ!
முன்னரே பாசறை நண்ணினள் உன்னிளம்
மோகக் கருவிழி யாள றிதி!
இன்னுந் துயில்வதேன் என் மகனே தமிழ்
இன்பம் பயில்வதை மறந்தனையோ?
பின்னர் வருவதை உன்னி எம் இன்தமிட்
பெட்டினை வாழ்த்தி உன் அற்புதம் செய்!

கற்றே வாழ்வீர் கன்னித் தமிழை!

காதல! உங்கள் சுடிதங்கண்டு
வேதனை யாலிதை விள்கிறேன் கொள்வீர்:
“கற்பது எல்லாம் கா செனும் ஒன்றைப்
பெற்று வாழ்தற் கென்றால் ஏனோ
கற்றோம்? அன்புக் காதல ஒன்று:
அன்றைத் திங்கள் அவ்வெண் நிலவில்
சுற்றம் சூழ்ந்து ‘சுகம் பெற’வென எமை
நற்றமிழால் நா நலிவற வாழ்த்தி
விட்டது எல்லாம் வீணே கேண்மின்
“இங்கேம் வாழ்க்கை இதம்பெற வேண்டில்
சிங்களம் கற்றுச் சீர்பெறுவோம்” என
எங்கோ கேட்டு எழுதீர் நன்றே!
நானோர் தமிழ் மகள் நம்மணத்தன்று
வானோர் தமிழில் வாழ்த்துதல் கேட்டோம்
“மானே விழியே மயிலே” என்று
நீரே அன்று நிறை தமிழ் சொன்னீர்
பாட்டும் கூத்தும் பயனெலாம் தமிழில்
கேட்டுக் களித்துக் கிடந்தோம்; இன்றோ
“மாட்டேன் தமிழை மறந்தேன் சிங்கள
நாட்டங் கொண்டேன் நான்” என்கின்றீர்
கேட்பீர் நண்ப கிள்ளை என்னை
மாற்றான் வந்து மானங் கெடுக்கின்
பார்த்தே ஏங்கிப் பயத்தால் விட்டு
‘சீச்சி இனி இவள் ஆகாள்’ என்று
தெருவில் விட்டு மயல் பல பேசும்
வேற்றாளோடு செல்குவீர்! இது தான்
ஏற்றம் என்றால் ஏகுக! இன் தமிழ்
மானங்காக்க மைந்தர்கள் கோடி
தானமாகத் தருகிறார் உயிர் எனில்
என்னுயிர் ஏனோ? இன்றே தமிழுக்கு
இன்னுயிர் ஈந்து இன் தமிழாட்சி
பெற்றே தருவேன் பேடி போன்றுளார்
கற்றே வாழ்வீர் கன்னித் தமிழை!!

வீட்டருகே சுவர்க்கரையில் ஒரு புற்று வைத்து
 விதப் விதமாய் உணவுபல சேர்த்தங்கு இன்ப
 ஓட்டமுடன் தன்னினத்தின் கூட்டமுடன் வாழும்
 உருவத்தில் மிகச்சிறிய சிற்றெறுப்பைக் கண்டு
 வாட்டமுற்றேன் ஐயையோ அடடா நாம் என்ன!
 வாழ்வழி யற்று வீட்டோம் மானந்தான் எங்கே?
 நாட்டமுடன் சுதந்திரராய் நாமிகு வாழ
 நாடில்லை எறும்புக்கும் வீடுண்டு காண்பீர்!

வீண்ணேறித் திசை பலவும் சென்று இசைபாடி
 விருப்புடனே காய்பலவும் கனிபலவும் உண்டு
 மண் மேடும் மதில் பலவும் மலைபலவுந் தாண்டி
 மகிழ்ந்தாடித் திரிந்ததன்பின்விரைந்தோடிக்கூட்டில்
 கன்னியுடன் இரவெல்லாம் களிக்கின்ற சிட்டைக்
 கண்டிட்டோம்ஆயின் இத்தமிழர்எனும்கூட்டம்
 எண்ணியதைச் செய்து மிக ஏற்றமுடன் வாழ
 எமக்கென்றோர் நாடில்லை எண்ணத்தில் கொள்வீர்!

கொலை செய்து வனமுற்றும் உறுமிமிகத்திரியும்
 கொடு புலியும் சுதந்திரமாய் வாழுந்தன் புதரில்
 வளையினிலே மூஞ்சுற்றின் வாழ்வதனைக் கண்டும்
 வகையறியாதுழல் கின்றோம் வாழ நாடில்லை,
 உலையினிலே இட்ட மெழுகுதனைப் போல
 உருகுசுரூர் தமிழனது பழம் பெருமை பேசி,
 தலை நிமிர்ந்து தமிழனைத்தருக்குடனே செல்ல,
 தரணிக்கு முதற்பிள்ளை வாழ நாடில்லை.

வானுண்டு மழை பெய்ய மண்ணுண்டு பயிர் செய்ய
 மரங்கள் மிக்க, கானுண்டு வளமுள்ள
 கடலுண்டு அதில் எங்கள் கலம் விட்டிட,
 ஏருண்டு திணவு தோள் இரண்டுண்டு வாழ்தற்கு
 இருந்தும் ஒன்றே, பேருண்டு “தமிழ்ச்சாதி
 அடிமை அடிமை” என்ற பெரியபேரே!

அறமுண்டு நெஞ்சத்தில் அமைதியுண்டெப்பொருளும்
 ஆய்ந்து நோக்கும்
 திறமுண்டு, கவிதைகள் செயவல்ல உளமுண்டு,
 தேஜஸ் உண்டு
 மறமுண்டு பகை வெல்ல, மதியுண்டு புவிமீதில்
 மக்கட்கெல்லாம்
 உறவுண்டு. ஆயின் எம் உரிமை கேட்டிழிகின்ற
 நிலையும் உண்டு.

கலையுண்டு, அதில் நல்ல கருத்துண்டு. தமிழர் நற்
 சால்பும் உண்டு, மலையுண்டு கொடி நாட்ட,
 மாண்புண்டு, பண்டுநம் மக்கள் எல்லாம்
 கொலையுண்டு தமிழ் காத்த குணமுண்டு, ஆயினின்
 றுலக மன்றில், விலையில்லைத் தமிழர் சொல்;
 ‘விதி’ யென்று சொல்லி வீண் கழித்த தாலே.

தோழி! எந்தை “எனக்கோர் கணவன்
வந்தனன்” என்று வாஞ்சையோடுரைத்தார்.
செல்வம் மேவிய சீமான் பெருமிடம்
எல்லா அழகும் இளமையும் உடையோன்
ஆங்கிலம் படித்தோன் அரசமர் எழுத்தோன்
நொந்த எம் குடும்பத்திழிநிலை அறிந்து
சிந்தை வருந்தித் தெய்வமென எமை
ஆழ வந்தனன்” என்றதும், எந்தை
உள்ளம் உணர்ந்து உவக்குந் தன்மை
இழந்தேன் தோழி!

என்றிலை எந்தைக் குரைதியோ?
அன்னவர் அதரச் சாயம் பூசி
அலங்கரித்தெனக்கு அணிகலன் பூட்டி
கொலுவிற் பொம்மையாய் கூடிக்களித்திட
விழைகுவர் அதனை வெறுக்கிறேன் நாளை
உப்பில் உணவை ஒன்றுவிட்டொருபொழு
துண்டே வாழினும் நன்றே இத்தமிழ்
நாட்டினோர் பால் மூலையிற் கிடந்து
செந்நெல் விளைத்துச் செழுங்கிளை ஓம்பி
திண்டோள் உழவன் தன்தோள் தாங்கி!
உழுபடையோடு வயலதற் கேகி
உச்சி வேர்வை நிலத்தில் வீழ
கச்சையுடன் நின்று கமஞ்செய் அவர்க்கு
கஞ்சி கொண்டு களித்துச் செல்வேன்
இதுவே உன்றன் இன்மகள்
முடிபென, உரைத்திடு! விரைந்திடு தோழி!

★

பாவி உயிர் போம்வரையும் பாடு!

கண்ணேவா! செவ்வதனம் கன்றிக் கறுத்ததுமேன்?
என்னேயுன் கண்ணீர்! எதற்கழுதாய்? -- பின்னே
எட்டிநில்! தொற்றுநோய்: இன்னும் சிறிதில் உடல்
விட்டு விடும் உயிரை வெறிது.

அஞ்சாதே! பிள்ளைகளை அழைத்து அருகிருத்து!
செஞ்சாந்துத் திலகமிடு சிறுநுதலில் -- கொஞ்சம்
சிரித்துக்கொள்! செந்தமிழின் தேறல்மது மாந்தத்
துடித்தேன் உரத்துப்படி!

உள்ளத்தில் ஊறி, உணர்ச்சிகளை மேலூர்க்கிக்
கள்ளின் வெறி கொடுக்கும் கலிபாடு -- வல்லிடையுன்
கன்னற் குரல்திருத்திக் கம்பனருட் காவியத்தைப்
பண்ணிற் குழைத்தினிக்கப் பாடு!

தொட்டிலிட்டுத்தாலாட்டித்தூங்கவைத்ததெங்கள் தமிழ்
கட்டிலிருந் தின்பசுகம் கண்ட தமிழ் -- கட்டுக்
கரும்பைப் பிழிந்தூற்றிக் காய்ச்சி இறுத்த சுவை
தருந்தமிழிற் பாடடி நற் பா!

பாடடி யென் கோமளமே! பண் சேர்த்துப் பாரதிதன்
பாடலகம் புறஞ்சிலம் பென்றத்தனையும் - பாடடிக்
தேவியின் கீர்த்தனமும், திருக்குறளும், வாசகமும்
பாவியுயிர் போம்வரையும் பாடு!

சனங்களுக்குச் சேவைசெய்ய வழியொன் றிந்த
 ஜகமீதில் காணநினைந் திட்டால் அங்கு
 பிணங்களையே காணநிதம் கூடும் போரால்
 பிதற்றலால் பொருமையினால் சூதால் நைந்து
 மணங்கொடுத்த உலகத்தில் 'பொதுமை வாழ்வு'
 வாழ்வென நினைத்தவனை மடையன் என்பேன்,
 தினந்தனது சுயநலத்தைப் பேணு வோனைத்
 தெய்வமன்பேன் அவன்வாழ்வு செழித்த வாழ்வு.

கடவுளது பெயராலும் உலக மீதில்
 கண்ணியமாய் உயர்ந்தோரின் பெயரும் சொல்லி
 மடையர்களாய் மற்றவரை மதித்துத் தாமே
 மன்னர்என வாழ்கின்ற மனிதர் சேவை
 புவியினிலே உள்ளமட்டும் பொது நலத்தின்
 புகலிடமாய் விளங்குமிடம் எதுவுமில்லை
 தடபுடல்கள் பலசெய்து பறையுங் கொட்டித்
 தர்மம்செய் கின்றதுஇவ் வுலக மையா!

வலக்கையால் கொடுப்பதனை இடக்கை நோக்கா
 வண்ணஞ்செய் திருக்கின்ற வாழ்வு இன்று
 புறக்கடையிற் போயிற்று புகழிற் காகப்
 பொதுநலத்தின் பெயர்சொல்லி இழிவு செய்வார்
 மழைக்காழான் போல்மல்கிப் பெருகும் நாட்டில்
 மக்களுக்குச் சேவைசெய மனிதன் வந்தால்
 உழக்குண்டு சாவதலால் வேறொன் றில்லை
 உண்மைச்சே வகனானால் தனக்காய் வாழ்க!

அலைகொண்டிலகைத் தாலாட்டி
 ஆர்த்தார்ப்பரிக்கும் ஆழ்கடலெம்!
 நிலைநன்கறிந்தாய் சுவைதேர்ந்தாய்
 'நினது' நோக்கம் நாமறியோம்?
 நிலைநன்கறிந்தாய் சுவைதேர்ந்தாய்
 நினது நோக்கம் நாமறியின்
 'கலைகொள் தமிழர் நாடுபல
 கரைத்துக் குடித்த களியாட்டே!'

கலைகொள் தமிழர் நாடுபல
 கரைத்தே குடித்தாயாமாயின்,
 தலைகொள் தமிழர் அறமுணராத்
 தன்மையேனோ யாமறியோம்?
 தலைகொள் தமிழர் அறமுணரும்
 தன்மை பெற்றாயாமாயின்!
 அலைவாய் கொண்டு வெறியாடும்
 அவலச் செயலேன் உரைகடலே?

அலைவாய் கொண்டு வெறியாடும்
 அவலக்கடலே இன்தமிழர்
 பலியாய் மீண்டும் உனக்கீயப்
 'பயமே' உண்டு கொள்வாயோ?
 பலியாய் மீண்டும் உனக்கீயப்
 பயமே யுண்டு கொள்வாயேல்,
 தொலைவில் காலம் உனை ஏத்தித்
 தொழுவார் தமிழர் தொல்கடலே!!

ஆடும் குரங்கினைக் கண் டானந்தம் கேண்டு களி
பாடும் மனிதர் கட்டுப்பாட்டாளி படுந் துயரை
ஏட்டில் எழுதி அவர் இன்னும் மகிழ்ந்து களி
கூட்டவிட மாட்டேன்கொளகை யெனக் கில்லையது.

பச்சைக் கிளி பிடித்துப் பாலூட்டிச் சீராட்டி
இச்சையுடன் கூண்டிலிட்டு இன்பமுறும் மனிதர்கட்குக்
கச்சணிந்து மென்முலைசேர் கன்னியர் தம் காதல்தனை
வைத்துக் கவிதைசெய்து வாழ்வழி வைப்பேனோ?

துள்ளிவரும்மானினத்தைத் துரத்திக் கொலைக்களத்தே
தள்ளி அவைதின்று உடல் தடித்த மனிதர் கட்டுப்,
பள்ளிகளில் அல்லிமுகப் பாலகர்கள் தரும் மழலைச்
சொல்லின் திறம் கவியாற் சொல்லித் தருவேனோ?

பெண்மைத்தவிப் புணர்ந்து பேணு தவருடலை
மண்ணிற்றுவைத்து மகிழ் மாந்தும் மனிதர்கட்கு
மண்ணை மயக்கு மெழில் மாதரசி தாமரையாள்
தன்னை அறிமுகஞ்செய்தவர் வெறிக்காளாக் குவனோ?

பாட்டொன்று கேட்டுப் படியெழுதி எனைச் சேர்த்தாய்!
பாட்டெ-தற்கு வண்ணான்படித்துறையிற் பெருமூச்சாய்
கேட்கும் செக்கிழுத்து வரும் கிழடு தட்டிப் பல்விழுந்த,
காட்டின் பின்னாற் கீதம் மண்டி வரும் கேட்பீரே!

செங்கதிரோன் ஒளிபரப்பி விண்முகட்டிற் கிவர,
செழுந்தாது அழைந்தாடித் தேறல்வாய் மடுத்துப்
பங்கயங்கள் அலர் பொய்கைத் தடந்தோறும் வண்டு
பாடும்இன் இசையோடு தென்றல் இசைசேர,
மங்கையர்கள் நீராடிப் புதிய உடை புனைந்து
மதலையரின் இனிய ஒலியோடு களிகூரப்
பொங்கிவரு மகிழ்ச்சியினால் உழவர்திண் தோள்கள்
பூரிக்க வரு மின்பப் பொங்கலே வருக!

கொழுக் கொண்டு நிலமுழுது உரமிட்டுக் காத்து,
குறித்தநாள் வந்ததும் நல் விதையிட்டு நெஞ்சில்
பழுக்கொண்டு மழைபார்த்து ஏங்கிமனம் கொந்து,
பாதாளம் போன்றோளக் கிணற்று நீர் பாய்ச்சி,
உழைத் துழைத்து உரம்கெட்ட உழவனது நெஞ்சில்
உரம் ஏற்றி வளங்கூட்டி உவகைமிகக் கொள்ள,
மழைத்தூற்றல் கண்ட நியாப் பாலைவனப் பரப்பில்
மழைபோல வருமின்பப் பொங்கலே வருக!

நீலநிறக் கடற்பரப்பில் தங்கமுலாம் பூசி,
நிலவுலகம் களிதுளும்ப நேயமுடன் புட்கள்
காலை வரவேற்பிசைப்பக் கமலங்கள் மலர,
கற்பனைசெய் புலவருளம் கவிதைநயம் ஊறக்
கோலமணிக் கதிரொளியை வானமெலாம் வீசிக்
குலவுமலைத் தொடரெல்லாம் புதிய எழில்காட்டி,
காலை எழுநூயிறுதன் கருணை பெற வேண்டிக்
காசாளர் கருத்து வந்து காணுமின்பப் பொங்கல்:

செந்தமிழர் ஆட்சிநெறி சிறந்தோங்கு நாளில்,
 திசையெல்லாம் வெற்றியுடன் இசைபரப்புர திறத்தால்
 வந்தலரும் இன்பவெறி வழிவழியாய் மலர
 வளம்பெருக்கி அறஞ்சுரக்கும் வாய்மையொளிதன்னால்
 சிந்தைமகிழ் நிலக்கிழவர் செந்தமிழ்ப் பண்பாடிச்
 செங்கதிரின் அருட்கொடையை நெஞ்சினிலே வாழ்த்தி,
 கொங்கலரும் மலர்தூவிக் கொழுங்கருபபைத் தின்று
 குதூகலிக்கும் தைப்பொங்கற்கொண்டாட்டம் இன்றே,

கரும்பிடித்துச் சாரூக்கிக் கனிப்பிழிவிற் கலந்து.
 கருக்கண்டும் பசும்பாலும் காய்ச்சியதில் ஊற்றித்
 திருந்து கொடி மூந்திரிகைச் செழும்பழமும் சேர்த்து
 தெளிந்தனில் அழைந்தெடுத்த தீஞ்சுவைகொள் பாகை
 விருந்த நுந்தக் கொடுத்துவகைவிருந்துகொளும் மகளிர்
 மெல்லிப பூங் கைகளிலே விளங்கு வளையோடிப்
 பொருந்துமெழிற் புதுப்பாணை பூச்சூட ஒலிக்கும்
 பொங்கல் திருநாளின்பம் புகழ்ந்து கவி புனைவோம்.

முடியுடைய மூவேந்தர் மக்கள் மனம் மகிழ
 முயன்று பலவிழாவெடுத்துத் தமிழ்க்காதல் செய்தார்
 அடிபணிந்து தமிழரினம் அழிந்தொழிந்த பின்னும்
 அழிவுறாவகை பெற்ற தைத்திருநாள் பாடி,
 கடிமலர்கைத் தலமெடுத்துக் கதிரவனைத் தொழுது
 “கடமை எனும் திருவுடையார் கண்டபயன்” என்றே
 வடிவுடைநல் மங்கையர்கள் அருகணைய அன்பால்,
 வளங்காணும் இன்பநறும் பொங்கலிடுகின்றார்.

குவிந்தன செந் நெற்போர்கள் உலகெங்கும் இன்பம்
 கொண்டாடுகின்றார்கள் தைத்திருநாள் கூடி,
 அவிந்தன வஞ்சகம் சூது அத்தனையும் ஒன்றாய்
 அறங்காதல் அருள் வெற்றி அடைந்தன காண் வாழ்க

ஒழிந்தன பஞ்சமும் கொள்ளை பட்டினியும் மக்கள்
உழுபடையால் வெருண்டோடி அழிந்ததனைக்காண,
எழுந்துவரும் இரவியினைக் கரங்கூப்பித் தொழுது
இனியநறும் பொங்கலிடு கின்றார்கள் காணீர்!

தென்றலிலே ஊறுகின்ற திருந்து புலநுகர்வும்,
செங்காந்தட் பூவிதழிற் சேர்ந்து வளரெழிலும்,
குன்றினிலே குதித்துவரும் குளிர்ந்த புனல் நலமும்,
சூயிற்குரலிற் கவிதையினிற் கூடிவரு மிசையும்,
என்றுமுள இன்பமென இறுமாக்கும் தமிழன்
ஈகையுடன் வாகை பெற இயற்றுமின்பப் பொங்கல்;
அன்றுமுதல் இன்றளவும் ஆட்சியிலே மலர்ந்து
அளிசுரந்தே எமைவளர்க்கும் ஆனந்தப் பொங்கல்,

வானெல்லாம் ஒளி வெள்ளக் காடாக இன்ப,
வயல் எல்லாம் விளைசெந்நெல் மேடாகி விம்ம,
கானெல்லாம் மலர் பூக்கள் அழகொளிர ஆற்றங்
கரையெல்லாம் அலைபுரள அலமலர அன்பால்,
தூனிலா மதியொளியில் நீள்கடலின் நூரைபோல்
தூய புதுப் பானைவழி வழிந்தோடிப் பொங்க,
ஊரெல்லாம் கேட்கும்ஒலி “பொங்கலோ பொங்கல்”
உலகெலாம் வாழ்க நிதம் பொங்கலோ பொங்கல்!

* இலங்கை வானொலி நிலையத்தாரால் நடத்தப்பட்ட கவிபரங்கிற்
பாடியவை, அனுமதி பெறப்பட்டது. 1954.

“அடி சிறுக்கி என்ன செய்தாய்!

அழகெல்லாம் ஒன்றாக்கி ஜாலம் செய்தாய்!

கொடிதவழும் நெடுங்குவட்டில்

கோலமிட்டாய்! ஏன் செய்தாய் கொலைக்கா

[செய்தாய்?

படிகுநிறம், பவளநிறம், பசுமைக்கோலம்

பலகாட்டி எழில் தீற்றிப் பார்ப்போர் நெஞ்சில்

கடிதூட்டினாய் இன்பம் எதற்கு? உன்றன்

கருத்துக்கு அழகுமொரு கருவியாச்சா?

ஆணிப் பொன் னிழைபூட்டி

அங்குமிங்கு மழகோவியங்கள் தீட்டி

வானத்தில் எழிலூஞ்சலமைத்தாய் ‘சீச்சி’

‘வகையறியாதழகுவக்கும் எனக்கும் வேண்டும்’

நாணத்தைக் காட்டினாய்! ‘நல்லாய்’ என்று

நாடினேன்; அடி அம்மா! நீயோ உன்றன்

கோணிப்பை உதரத்தில் கொள்ள என்னைக்

கொடுவாயைப் பிளக்கின்றாய் சிலந்திப்பேயே!

மானிடத்தில் தான் அழகால்

மயக்கி உயிர் குடிக்குமியல் வழக்குண்டென்றால்

ஔனுனக்குமப்பாதை? சீச்சி வெட்கம்!

எழில்கவைக்கும் கலைவாழ்வில் கொலையோ அந்தோ!

ஊனிக்குமிடந் தேடிச் செல்லச் சோர்வேன்?

உழைப்பதற்கு அலுப்புறு வோர்க்கிது வோபாதை?

“நானிலத்தில் அழகிருக்கும் அதனோடென்றும்

நஞ்சிருக்கும்” என்றுரைத்த தந்தத்தேனீ!

துயிலும் கவியும்

கஷ்டமெலாம் மறந்து மனச்சாந்தி நாடிக்
காதலியாள் தனைத்தேடிப் படுக்கை சென்றேன்,
நட்டநிசியாடிச்சு அவளங்கில்லை
நாணிணளோ! எனைக்காண, அன்றி என்னை
விட்டணளோ! துன்பமிடிச் சுமையிறக்கி
விஞ்சையுலகேற்றி யெழிலூஞ்சலாட்டிக்
கட்டிலிலே வைத்துலகம் அனைத்தும் காட்டிக்
கண்களிலே முத்தமிட்டு அனைக்கும் பெண்ணாள்!

எங்குறினும் அங்கெல்லாம் என்னைச் சேர்ந்து
இரவென்றும் பகலென்றும் பாராதன்பு
பொங்கிடத்தன் பொற்கரங்கள் கொண்டு பொத்திப்
பூங்காற்றுப் போலாவாள் எனைநான் விட்டு
சங்கமமா வேனவள்பால்; பட்டுமெத்தை
சரிசெய்து விரித்து மென் மணக்கூட்டிட்டுச்
செந்தளிர் மென் மடமகளின் வருகைக்கேங்கிச்
சென்ற பலமணிபார்த்துச் சேர்ந்ததுள்ளம்.

எங்கவளென்றறியேன் யான் சற்றுப்போது
எழுந்துலவி வருவேனால் வருவாள் என்றன்
மங்கையிளந் துயிலரசி, எனைநினைந்து
மனைநீங்கிச் சிறுதூரம் சென்றே னாங்கோர்
கொங்கலரும் சரக்கொன்றைக்காடு; என்முன்
'கும்' மென்ற பேரிருட்டு, மின்னற் பூப்போல்
எங்கிருந்தோ வந்தாளோர் புதுமைக்கன்னி
எழில் குலுங்க இளநகை செய்திதயந் தொட்டாள்.

வேறு

கன்னங்குழியக் கயல் விழிகள்
காதல் வளர்க்கக் காந்தளெனும்
மென் பொன்கரங்கள் தாமசைய
மேனி தவழும் மென்காற்றில்
கொன்றை மலர் இன் நெடிபரவ
கொடியென்றசைந்து செந்தமிழில்
கொஞ்சம் மொழியோ டெனையடைந்தாள்
குலவுங் குறியே கொண்டாளாய்,

வாவென்றிடவோ! மன்னர் பலர்
வளர்த்த மயிலை வறியேன் யான்,
போவென்றிடவோ! மடநெஞ்சே!
பொழுதிற் கிடைத்த பெருநிதியை
நா னென்றுரையா முனம் என்னை
நாடியணைந்தாள் என்னென்பேன்
தேனின் இனிமை உடல் முற்றும்
தெவிட்டாக் காதற் கவிக்கன்னி!

வண்ணக் குழம்பில் ஒளிவெள்ளம்
வார்த்துக் குழைத்து வான்திரையில்
மின்னல் தீட்டி மீன் தீட்டி
மீளாச் சுவர்க்க வழிநோக்கி
என்னை அழைக்க வான் வில்லாம்
ஏணி அமைத்துத் தாரகையாய்
மின்னும் சுடர்க்கண் கவிக் குமரி
மலோம் இன்பந் தரநின்றோள்!

கற்பனைப் பெட்டகத் தற்புதக் காவியம்
 கண்டு மனம் விண்டெழுவ தென்னே - எழில்
 மண்டு மிருவிழி கொண்டதென்னே! செய்ய
 பொற்புறு மேனியள் விற்புரு வத்தினள்
 பொங்குமவள் எனைத் தொடர்வ தென்னே - அவள்
 செங்கனி வாய்முத்துதிர் வதென்னே!

தெய்வச் சிலையெனத் தேஜஸ் உடையவள்
 பைய எனைவந் தனைவ தென்னே! - மென்
 கையாலடித்து அழைவதென்னே! - கண்டால்
 முத்து முத்தாகப்பல் முத்தந்தந்தென்விழி
 பொத்துந் திருவிளையாடல் என்னே - தோழிற்
 தொத்தியாடுங் கழைக் கூத்துமென்னே!

கஞ்சமலர்க்கையும் பஞ்செனும் மேனியும்
 காதலுடன் எனைமோதல் என்னே! - அச்
 சாதனையாலுடல் ஊதல் என்னே! - கற்
 கண்டின் நறுஞ்சுவை கொண்ட குறும்புகள்
 கண்ணிற் பெருவிருந்தாவதென்னே - துயர்ப்
 புண்ணிற் குறும்ருந்தாவதென்னே!

275663

25

பள்ளிப் பருவத்திலே

-- பாவானிஎன்

பாங்கில் ஒரு குழந்தை
கிள்ளை என வளர்ந்தாள்

-- அவள் எழில்

கண்டு களித்திருந்தேன்

அத்தான் என அழைப்பாள்

-- ஆடிவந்

தன்புமொழி யுரைப்பாள்
பத்தரைமாற்றுத் தங்கம்

-- அதைப்போல்

பளபளப்பா யிருப்பாள்

குத்துவாள் குளறிடுவாள்

-- இன்னும் பல

குறும்புகள் செய்திடுவாள்
மேத்தவும் நோகுதென்றாள்

-- முகத்தினில்

முத்தம் பல சொரிவாள்.

வருஷங்கள் ஓடிச் சென்று

--கால

வாரியில் முழ்கியதும்
பருவங்கள் சிலகழிந்து

-- இப்போ

பக்குவப்பட்டுவிட்டாள்

காணத்துடித் துநின்றேன்

--என்றன்

காவியப்பெண்ணெழிலை

மோனக்கிறுக்கேற

-- ஒருநாள்

முன்னுக்கு நின்று விட்டேன்

திங்கள் நிகர்த்த முகம்

-- சுழித்து

செந்நிறம் பெற்றது மேன்?

பொங்கு மிரு விழிகள்

-- கவித்துப்

பூவை யுரைத்த தென்ன?

'கொல்' லென்ற வான் சிரிப்பு

-- முகிழ்த்துக்

குறுநகை யாவது மேன்

துள்ளும்நடை வெறுத்தோ

-- அன்னம்

தோற்கும் நடை பயின்றாள்!

நெஞ்சத்தின் ஆசைகளை

-- மறைத்து

நின்று நிமிர்ந்த தனக்

குன்றினை மென்று கிலால்

-- முடிக்

கொண்டு ஒதுங்கு கின்றாள்

நிலவுபொழியும் முகம்

-- என்றன்

நெஞ்சை அளக்கும் விழி

அழகின் முழு உருவோ

-- என்னை

ஆட்கொள்ளும் தேவதையோ!!

என்னபுதுமையிது

-- இவளேன்

இப்படி மாறியது?

முன்னை முறையிருக்க

-- நமக்குள்

முடுதிரை எதற்கு?

புயலடித்திடக் கடல் பொங்கி இரைந்தது,
வயல்நிலங்களில் வெள்ளம் வந்து நிறைந்தது,
உயர் மலைகளில் மேகம் ஊர்ந்து படிந்திட,
மயல் வளர்ந்தது உளம் மண்டு மகிழ்ச்சியால்.

ஆறு பெருகியங்கோடிச் சுழித்தது,
வீறுகொண்ட காற்று வீசிடவேர் முற்றும்
பாநி விழுந்தன பல்மரம் அக்கணம்,
பேரொளி யோடிடிகேட்டு மகிழ்வுற்றேன்.

பருத்த மரங்களிற் பழங்கள் சிதறின,
பட்சிகள் கூடிக் கொம்பில் குறுவின,
தெருக்கள் தோறும் வெள்ளம் தேங்கி வழிந்திட,
செருக்குடன் நானதைச் சீந்தி நடந்திட்டேன்.

மானினம் ஓர்புறம் மந்தை மந்தையாக
மந்திகள் கொம்பில் குந்தி வருந்தின,
ஆனினம் அங்கெல்லாம் 'அம்மா' வென்றலறிட,
அச்சம் துறந்துமிக் காடிக்களித்தநான்,

சீறிய ஓர் சில நாகப்படை கண்டு
செய்வதறியாது சேரிடம் ஓடினேன்,
ஓடிய நான் எங்கள் ஓலைக் குடிசைகள்
ஓன்றையும் காணாது நின்று தவிக்கையில்,

மச்சு வீட்டு மணி மன்னன் போல் நின்றவன்,
கச்சையுடன் நான் நிற்பதைக்கண்டதும்
'மச்சான்' எனக்கூவி "உன்வீட்டுமுகடதோ!
அச்சா! அச்சா!" வென்றாரவாரஞ் செய்தான்.

வானத்தின் கீழே
வரண்ட மணற் பரப்பில்
தேனொத்த மென் காற்றுத்
தீண்ட மகிழ்ந்திருந்தேன்.

எண்ணக் குகையில்
இருந்த பெருங் காதல்
சன்னத்த மாகிச்
சதிராட வண்ணத்தின்
பூச்சு முகம் பொலிய
புன்முறுவல் காட்டி அந்தப்
'பீச்' சிலே வந்தாள் அப்பெண்

சொருக்கவிழ்ந்த கூந்தலினைத்
தொங்கவிட்டு முல்லை யொடு
மருக்கொழுந்து சூடி
மணங்கமழச் செருக்குடனே
அன்ன நடை தோற்கும்
அழகு நடை ஒன்றுடனே
என்னிடத்தை நாடினாளே!

உன்னிதயம் கொண்ட
 ஒருத்தியுடன் பேச்சாட
 என்ன தயக்கம்?
 எனும் எண்ணம் கன்னியிடம்
 நன்று சில கூற
 நடத்திடவும் 'ஒன்று கதை'
 என்றேன்; இருந்தாள் அவள்!

அடுத்த தெருவில் உனை
 அன்று கண்டேன்; அன்றுதொட்டுப்
 படுத்துகிறாய் காதற்
 பழிகாரி! உடுத்தழகு
 காட்டுகிறாய்! காட்டாயோ
 கடைத்தேற ஒருவழி? என்
 வீட்டுக்கு வந்து விளக்கேற்று!'

என்று; சிரித்தோம்!
 'இனிப்பாகப் பேசுகிறீர்'
 என்ன தொழில்? என்றாள்; நான்
 ஏங்கினேன்! ஏங்கிப்பின்
 பண்ணு தொழில் தமிழிற்
 பாட்டெழுதல் ஆனாலும்.....
 என்றுரைக்கா முன்னம்
 எழுந்துவிட்டாள்! மெய்யாக
 'மன்றலினாலே காதல்
 மாய்வதுண்டென்றே' நடந்தாள்
 சென்றுவிட்டாள் அச்சிவப்பு மாதா!

முல்லை மணத்தென்றலிலே முயங்கி இன்ப
 முறுச்சேறி அவள் நினைவில் மூழ்கி அந்தக்
 கிள்ளை மொழியாளுயிர்ப்புக் கேங்கும் என்னைக்
 கிண்டல்செய்வான்போல் வானில்நிலவைப்பெய்து
 கள்ளி அவள் சுடர்விழியும் கனக மார்பும்
 கருங்கூந்தல் செறிந்த இருட்காடும் காட்டி
 எள்ளி நகையாடுகிறாய் இரவே! நீதான்
 இனியொருகால் வந்தென்னை இம்சிக்காதே!

‘காதல்’ எனுங் கொடுத்தீயில் வெந்து இன்பக்
 கடல் காணத் தத்தளிக்கும் ஏழை என்னை
 வேதனையே தருங் கொடிய மதியங் காட்டி
 விரகிட்டுத் தூண்டுகிறாய் இரவே இந்தப்
 பேதை மதியேன் உனக்கு? களவுஞ் சூதும்
 பிற்ப்பதுமுன் இடத்தன்றோ அதனால் இந்தச்
 சாதனையில் நீ விண்ணன் ஒப்புக் கொண்டேன்
 சண்டையின்றிச் சரணடைந்தேன் தஞ்சம் நீதான்.

காலையிலே அரும்பாகிப் பகலிற் போதாய்
 காதல்மணப் பூங்கொடியின் கண் அலாரில்
 மாலையிலே மலர்கின்ற மையல் நோயை
 வளர்விக்கும் இரவேயுன் வஞ்சந்தீர்க்க
 வேளையிது என்றறிந்தாய்! வென்றாய்! இந்த
 வெற்றிவெகு காலமல்ல இன்னுங் கொஞ்ச
 நாளையிலே என்னிதயம் தழுவுமந்த
 நனின் மலர் மலர்ந்து விடிவ் தெரிந்துபோகும்.

சிற்றிடை நோகப் பொற்கலசத்தே சிறிதே மோர்
 விற்க நடந்தாள்; 'அற்புதம்' என்றே விழிக்கின்றார்!
 பற்றினை விட்டோர் உற்றது முண்டே படுதுன்பம்!
 சுற்றிலும்பார்த்துளம் விட்டதை யெண்ணித்துவள்
 [கின்றார்.]

ஆடையுடுத்த முழுமதி வந்து பொற் குடமேந்தி
 கோடைதவிர்க்கமோர் கொடுப்பதுமுண்டோ! உலகிற்
 [கென்
 கேடு முழைத்தது யாரிவள்; முல்லைக்கொடி; பச்சைக்,
 காடிருந்திங்குவந் தாடிடுமஞ்சை; கணிக்கொம்பு?

ஆடிடும் முல்லை: அவள் பாதம் செய்ய அலரிப்பூ!
 வாடிட ஒன்றினை ஒன்றன்பின் வைத்து வருகின்றாள்
 பாடிடக்காற்சிலம் பதில் உளம்விட்டார் பலர்; முன்னே
 ஓடின சிலர்தம் மனைவியர் அங்குற ஒழித்திட்டார்,

அடுத்த தெருவில் எடுத்தடிவைத்தாள் அவ்வளவே
 தொடுத்தனனோகனைமாரன்? எனப்பலர்; துடித்திட்டார்
 'வெடுக்'கென்றிடப் பல கதவுகள் முடியவேகத்தில்;
 துடுக்கு நடைப்பிடி மோர் விற்றலின்றிச் சோர்வுற்றாள்,

பேதையவள் எழிற்கோதையிழிந்த மலர்க்கொத்து
 வாதையளித்திட ஏகின மைந்தன் வண்டாகிப்
 போதைபெறத் துடித்தானவள் பூவல்லப் புதுமொட்டு
 ஏதிவள் எழுலுரு என்றனனயிர்த்து இருந்திட்டான்?

* கலியில் ஓர் காட்சி

கனியென்றான் தேன் என்றான் கண்ணே! என்றான்
 கரும்பென்றான்; இனியபல பேசிப் பின்னர்
 இனியெனக்கு நீயன்றே நானுனக்கே
 எழுதரிய ஓவியமே! இன்பே! என்று
 பனியன்ன இன்சொற்கள் பகர்ந்த வீரன்,
 பாவையவள் கடைவிழிநீர் ஓடிப்புல்லின்
 நுனிஓழுகும் துளிகளெனப் 'பொல பொலெ'ன்று
 நுண்ணிடை மார், பனை துகிலை நனைத்ததேதாரான்.

படித்தவன் நான் பண்பறிவேன் உன்றன் உள்ளப்
 பளிங்கதனை உடைத்துவக்கும் படிறனோ யான்?
 சிரித்தொருகால் பேசு! நெடு வானத்தூடே
 சிந்துமொளி வெள்ளத்தில் நிலவு நீந்தி
 நடிப்பதைப்பார்! இராமுற்றும் பேசித்தீர்க்க
 நனியுண்டு பொருள் என்று சொன்ன மண்ணை,
 துடித்திட்டான் தோகைமுகம், புதைத்து விம்மிச்
 சொரிந்தகண் ணீர்எதற்கு? 'சொல் சொல்' என்றான்.

‘என்றுவரும் இந்தமுதல் இர’வென்றெண்ணி
 இருந்தேங்கித், தாபமுற்று நெட்டுயிர்த்து
 இன்றுவந்த. இரவினையும் அவமே பேச்சில்
 இழுத்துவிடத் துணிந்தசெயல், ஒறுத்துச் சொல்லால்
 கொன்றுவிட வகையறியாத் தலைவி நெஞ்சின்
 குறிப்புணர்த்துவாள் வேண்டி இதழசைத்து,
 “வண்டுமலர் தனைப்புகழ்ந்தபின்போ தேனை
 வாரியள்ளிச் செல்கிறது” என்றுள் என்னே!

தேரினிற் பாரி வருகையில் -- மலர்த்
தென்றல் அழைந்துடல் வருடையில்
பாரினில் முல்லை கிடந்தது -- பற்றிப்
படரக் கொழு கொம்பு இன்றியே

வானத்து வெள்ளிச் சிதறலோ -- இந்த
வையமகள் சிந்தும் முறுவலோ
தேனைப் பொதிந்துள வெண்மலர் -- எழிற்
தேவி வரைந்ததென் செய்கையோ!

இயற்கை உயிர்த்திடு மூச்சதோ -- மணம்
எட்டிப் பரந்துளம் ஊட்டவே
கயற்கண் மனைவியை நோக்கினான் -- அந்தக்
கன்னி குறிப்பறிந் தூடினார்.

மன்னவன் தேர்விட்டிறங்கினான் -- தன்
மனைவியுடன் கொடி தூக்கியே
பின்னிப் படரத் தேர் விட்டனன் -- இதைப்
'பித்தர்' செயலென்றும் பேசுவர்

காதலர் பித்தர்களாவதும் -- தம்
கண்ணியம் மறந்துயிர் வாழ்வதும்
சாதலும் காதலால் என்றிடில் -- பாரி
தன்மையில் காதல் தளிர்க்குதே.

காதலறிந்தனன் பாரிதான் -- அவன்
கைவிரலொன்று அசைந்திடில்
வேருடன் முல்லைக் கொடிஅவன் -- பெரு
வீட்டில் படர வெறுக்குமோ?

காதல் புரியத் தெரிந்தவர் -- தங்கக்
கம்பிக்குள் கிளிகளைப் பூட்டிடார்
பூவைப் பறித்து முகர்ந்திடார் -- அது.
புன்மைச் செயலெனலாகுமே.

அவையவை யங்கங் கிருந்திட - அதன்
அழகை நுகர்தல் மெய்க்காதலாம்
இவையெலாம் தனக்கென எண்ணிடும் - சுய
இச்சைதான் காமம் என்றாகுமே?

பாத்துப் பாத்துக் காத்திருந்த
 பட்டணத்து மச்சினி
 நேத்து வந்தா அவவைப் பாக்க
 ஆத்திரந் தான் வருகுது,

'சலசலெ'ன்ற சரிகை காற்றில்
 அலையெடுத்து வீசுது
 'பளபளெ'ன்று மின்னிக் கண்ணைப்
 பறித்துக் கொண்டு போகுது,

கையிலிருக்கும் வண்ணக் குடையும்
 கர்ணம் போட்டுச் சுழலுது
 மெய்யிலிருந்து 'அத்தர் சென்ரு'
 மேலும் மண்ம் வீசுது,

கையில் லேஞ்சி வைத்துக் கொண்டு
 கண்ணை மூக்கைத் துடைக்கிறு,
 பையில் 'பவுடர்' கொண்டு சென்று
 பகட்டி மினிக்கித் திரிகிறு;

கையைக் கையைத் தூக்கிச் சின்னக்
 கடிகாரத்தைப் பார்க்கிறு
 காரைக் காணேன் என்று சொல்லிக்
 கடுமையாகப் பேசுரு

கார் இரைந்து 'ஹோர்ண்' அடித்துக்
காலத்தோடு வந்ததும்
காற் செருப்புக் 'கடகடென்'னக்
காரில் ஏறிச் செல்கிறு,

பொழுது பட்டுப் பன்னிரண்டு
மணியளவில் வருகிறு
பொழுது போக்குக் கேற்ற படம்
என்று சொல்லிப் புழுகிறு,

பட்டணத்து மச்சினியைப்
பார்க்கப் பயமாகுது,
கட்டிக்கொண்டால் வேறு சனியன்
வேண்டா மென்று தோணுது.

குறுகுறுத்த விழியிருக்கு; குறும்பதில் இல்லை,
கொவ்வைக்கணி இதழிருக்கு; சிவப்பதில் இல்லை,
நறவுசுவை மொழியிருக்கு; நளினமதில்லை,
நடனமிடுங் காலிருக்கு, துடி துடிப்பில்லை.

இடையிருக்கு துடியெனவே; இயைவதில்லை,
என் வரவை நோக்கி வழி; பார்ப்பதுமில்லை,
பழகுதமிழ்ச் சுவையிருக்கு; பாடுவதில்லை,
பாலிருக்கு பழமிருக்கு, தருவதுமில்லை.

ஊறிவரும் காதல் அணை, உடைப்பதுமில்லை,
உள்ளமுண்டு என்னுறவை; நினைப்பதுமில்லை,
சோறு தின்ன என்வரவைப், பார்ப்பதுமில்லை,
சுகமடைய அருகணைந்தாற் சேர்ப்பதுமில்லை.

சித்திரம் எழுதியவெண் சிவரிருந்து மை,
சிதைந்தழிந்து போனதெனச் செம்மையழிந்தாள்
முத்தமிடச்சென்றால் உடன்மகளை அணைப்பாள்
முன்னிருத்தி 'அப்பாவைப்பார்' என்று சிரிப்பாள்

சின்ன நல்ல பூவே! - நீ
 சிரிக்கும் முல்லைக் காடே!
 முன்னர் செய்த தவமாய் - வந்து
 முகிழ்த்த எங்கள் சேயே!

ஆடிவரும்போது - நெஞ்சில்
 அள்ளி இன்பம் வார்ப்பாய்
 பாடும் கிள்ளைப்பேச்சு - எங்கள்
 பாவம் எல்லாம் போக்கும்.

பளிங்கு போன்ற உள்ளம் - செய்ய
 பவளம் போன்ற உருவம்,
 சலங்கை கொஞ்சும் கால்கள் - நோகத்
 தாவிவந்ததேனோ?

விண்ணின் சுவை அமுதே! - தூய
 வீணைதரும் இசையே!
 வண்ணத் தமிழ் மொழியே! - இன்பம்
 வார்க்கும் இதழ்க் கணியே!

கன்னல் சாற்றின் ஊற்று - பிஞ்சுக்
 கையசைத்தால் ஆச்சு,
 மண்ணில் உள்ள தெல்லாம் - உன்றன்
 மடியில் வைத்துப் பார்ப்போம்.

காலைக் கதிரொளியே! - தமிழ்
காவியத்தின் பொருளே!
சோலை தவழ் வளியே! - இன்பம்
தோய்ந்த பழம் நீயே!

தெய்வச் சிலை நீயே! - கலைச்
செல்வக்களஞ்சியமே!
உய்வளிக்க வந்தாய் - உள்ளம்
உவந்து களி கொண்டோம்.

புத்தம் புது மலர் நீ! - என்றும்
புன்னகை செய்மலர் நீ!
நித்தம் மணம் கூட்டி - எம்
நெஞ்சிலாடும் மலர் நீ!

தோரணப் பூப்பந்தர்
 வாயிலிலே - நான்
 தோளனுடன் உள்
 நுழைகையிலே,
 ஆரணம் பாடுவோர்
 முன்னே வந்து எனை
 ஆவலுடன் அவள்
 பார்ப்பதுமேன்?

மஞ்சம் மீதிருந்தென்
 மனைவியுடன் சில
 மனம் விட்டுப் பேசி
 மகிழ்கையிலே,
 பிஞ்சுக் குழந்தையைப்
 பிடித்திழுத்தேயவள்
 பின்னாற் றிரும்பி
 யொழிப்பதுமேன்?

தித்திப்புப் பண்டங்கள்
 செய்துவைத்து - நான்
 தின்னும் மட்டும்
 மறைவாயிருந்து,
 மெத்த மகிழ்ந்த
 அததை முகத்தினில்
 மின்னிடும் புன்னகை
 சொல்வதென்ன?

மங்கை கரத்தினைப்
பற்றிக்கொண்டு - இந்த
மணவாளன் வீதியிற்
போகையிலே,
பொங்கும் விழிகளில்
புத்தொளிக் கதிரெழு
பூரிக்கும் உள்ளம்
புகல்வதென்னே?


~~~~~  
**கனவுக் கன்னி**  
~~~~~

ஓங்கி வளர்ந்த நற்றென்னைகளும்; பல
ஓடைகளும் மணல் மேடுகளும்,
பாங்கி லகேக நிறங்க ளொடு மணம்
பறிக்கும் நறுமணக் காவுகளும்,

வட்டவடிவமாய்ச் செய்து வைத்துப் பல
வாசமலர்ச்செடி பூத்து நிற்கும்,
தொட்டிகளாயிர மாயிரமாய்ப் பல
தோரணப் பூப்பந்தர்ச் சாலைகளும்,

புன்னை மரங்களின் தண்ணிழ லோடங்கு
பூவரசு பல நேர் நிரையாய்
கண்ணைக் கவரு மெழிலுடைய அந்தக்
கடற்கரை கந்தர்வ லோக மென்பேன்

பொங்கு திரைகளினூடே மிதந் தெங்கோ
போவனவாய் இங்கு மீழ்வன வாய்
வங்கங்களாயிர விதத்தனவாய் வரும்
வண்ணத்தை என்னென்று சொல்லிடுவேன் .

தூரத்தே தோன்றுமோர் புள்ளியுரு சற்றுத்
தேர்ந்தபின் தோன்றுமோர் வில்லினுரு
வாரத்தே தோன்று மோர் வெண்முகில் போற்சீலை
வாங்கி வருமந்த வங்கங் கண்டாய்

விண்ணிலுலவிடும் புள்ளினங்கள் மேலே
மேவி எழுந்திடும் பருந்தினங்கள்,
கண்ணிற்கே அற்புதக் காட்சியடா அந்தக்
கடற்கரை நான் கண்ட சொற்கமடா!

மாலைப் பொழுதான போதொரு நாள் எங்கும்
மஞ்சள் நிறம் எனச் செய்கையிலே,
வேலைக்கரைக்கு நான் போயிருந்தேன்; அந்த
விண்ணின் கதை ஒன்று சொல்லுகிறேன்.

வானம் கடலைத் தொடுமிடத்தில், இந்த
வையமிருந்து தொலையிடத்தில்
நானகுருவெனப் பொன் மயமாய் ஒளி
நூயிறு போயங் கரசிருந்தான்.

நீலக் கடலெல்லாம் தங்க நிறம் சோலை
நீங்காதிருந்தது பொன்னின் நிறம்,
மேகமெலாம் ஒரே வர்ணக் களஞ்சியம்
விந்தையடா தெய்வ சௌந்தரியம்,

வானொலி நின்றங்கு இன்பகீதம் பெய்ய,
வண்டுகள் ஓர் புறம் பாட்டிசைக்க,
தேன்மொழி மாதர்கள் ஆடல் நடைகண்டு
'தெத்தித்தோ' மென்றலை தாளமிடும்

வான் நிறச் சிறுமணல் சேர்ந்த இடமது
மற்றொருவரில் லாத இடம்
நான் சரிந்தேன் சூர்யன் போய் மறைந்தான்
[விண்ணில்
நட்சத் திரங்களின் மத்தியிலே.

கூனற்பிறைவந்து ஜோதிதரத் தென்றல்
குளிர்மையை அள்ளி என்மேற் சொரிய,
வானத்து மங்கை போல் வந்து நின்றாள் அவள்
வண்ணத்தை என்ன என்பேன் அழகே,

வட்டக் கருவிழி மோகத்தினுள் அன்பு
வார்க்கும் இதழ்களிற் ருகத்தினுள்,
பட்டுப் படிகமென் மேனியினுள் அவள்
பல்லை இளநில வொத்திடுமோ!

தத்தித்திரியும் கிள்ளைமொழி, விண்ணில்
தாவிப்பறந்திடும் சிட்டின் உள்ளம்,
தித்திக்கும் தீஞ்சுவைத்தேன் பொதிவாய் இவள்
தெய்வப் பிறப்பெனும் நல்ல குணம்,

மின்னித் தெறித்திடும் பொன் எழிலாள் அன்பு
மேவும் உள்ளத்தில் நற்பண்புடையாள்,
கன்னியவள் ஒரு தெய்வப் பிறப்பெனில்,
கண்ணிற்கு எட்டாப் பெருந்திருவோ!

நிலவைத் துகிலென்றுடுத்தனளோ அவள்
நெஞ்சிற் கடைவிழிவேல் எறிந்தாள்,
உலையிட்டுருகும் மெழுகெனவே உள்ளம்
உருகி உயிர்வழி ஓடிட நான்,

'கம்'மென்று சும்மா இருந்து விட்டேன் ஏதும்
கதைகொடுத்தால் அனர்த்தம் நேர்ந்திடுமோ?
பெண்ணென்று என்மனம் நாணினதால் ஒன்றும்
பேசலின்றி மனம் பேதலித்தேன்,

நெற்றியிற் சுருளாக நின்ற குழலங்கு
நீண்டு நீண்டு சுருண்டாடல் கண்டு,
பற்றி யெரிந்ததே என் மனது அதைப்
பாவை யறிந்தாளோ நானறியேன்,

முலையிள நகை காட்டி நின்றாள் மனதில்
மோகவெறியினை ஊட்டி நின்றாள்
நல்ல தமிழிலே பெண்ணணங்கே! யாரோ
நாடினதேனோ? நவிலுமென்றேன்.

“தன்னந்தனியாக நீ இருந்தாய் நானும்
யாருமிலாமலே இங்கு வந்தேன்
பின்னர் இருவரும் பொழுது போக்காகப்
பேசிக் கதைத்துப் பின் போவோம்” என்றாள்

நன்று நன் றென்று மனஞ் சொல்லிற்றுக் கண்கள்
நாரி அவள் அழகைக் குடிக்க,
நின்று கதைப்பது மேனோ என்றேன் அவள்
நிலத்தினிற் சித்திரம் போலமர்ந்தாள்.

ஓதக்கடல் அலை காட்டி நின்றேன் அவள்
உள்ளத்தைப் பொருளாய்க் காட்டி நின்றாள்
நாதப் பொருளவள் வேதப் பொருள்களை
நானறியச் சில சொல்லி வைத்தாள்.

“உள்ளத்தடியில் பராசக்தியை நினைந்
தூறிடும் அன்புப் பிராத்தனையில்
கள்ளமிலாதிருந், தாலவள் உன்குறை
கடிதினில் போக்கிடுவாளறிவாய்,

ஆழக்கடலினுள் மேலும் மேலும் புக
அங்கு நல் முத்துக்கள் பெற்றிடல்போல்,
உள்ளத் தடியினைக் கண்டுவிட்டால் உண்மை
கண்டுவிட்டாய் தெய்வம் கண்டாய்” என்றாள்

பெண்கள் அறிவிலர் பெண்மை இழிவென்று
பேசினர் யாரோ மிலேச்சர் என்றேன்
சங்கம் மருவிய காலம் முதற் கொண்டு
சான்று பல காட்டிப் பின் உரைத்தாள்.

“பெண்மை அடிமை அடைந்ததுவும் அவர்
பேசும் உரிமை இழந்ததுவும்
பெண்மை பெரும்பாவம் என்றதுவும் அவர்
கூண்டுக் கிளி என நொந்ததுவும்

பாட்டுப் படித்தலும் பனுவல்கள் செய்தலும்
பாவையரால் செய்தல் ஆகாதென்றும்
ஏட்டைத் தொடுத்தலும் பாவம் என்றும் அது
ஏழ்மை என்றும் நமக்குத் தூழ்மை யென்றும்

நாட்டுக் குரைத்தவர் நாமல்ல ஆரிய
நயவஞ்சக மனப் பேய்களே,”ன்றும்
பாட்டு மொழியிலே பேசி நின்றாள் அந்தப்
பாவையென் னுள்ளம் பற்றி நின்றாள்.

கேட்டுக் களிப்புடன் மாதரசே பெண்மை
கெட்டழியாதின்று வெற்றி கண்டேன்.
நடாடுக்கொருத்தி உன்போல இருந்திடில்
நாடும் சுதந்திரப் பேறு என்றேன்

“வெட்கம் உமக்கிது வெற்றி இப்போதில்லை
மக்கள் சுதந்திர மாண்பறியார்,
கோட்டை உடைந்தது கோடிமதிற்சுவர்
கொடிய இரும்பாலே செய்ததெ”ன்றாள்

என்ன பெண்! தத்துவம் ஏதோ நீ சொல்கின்றாய்
எனக்கறிய அதைச் சொல்லுமென்றேன்
பொன்னுருவாள் முகம் புன்னகை மின்னிடப்
போதப்பொருள் எனக்கோதுகிறாள்.

மக்கள் சுதந்திரம் மனைவியர் சுதந்திரம்
மற்று முள்ள பல பேறுகளும்
நக்கும் அதை நாம் நடத்துவோம் ஆயின்
நாட்டு மதை எம்,மிற்பிரித்து,

நிற்கிறதே பிறர் ஆட்சி இதையிப்போ
நீருக்கி எம்மினம் வெற்றி கண்டால்,
கூட்டும் சுதந்திரப் பேறு” என்றாள் என்றன்
கொள்கை என்றேன் உளம் துள்ளி நின்றேன்,

நன்று நன்றென்று நான் ஆர்ப்பரித்தேன் கைகள்
நாரி அவள் உடல் மேவிடவே,
மின்சார மென்ன மேனி புாகுற,
மேவி நிறைந்தது இன்ப வெள்ளம்

கொன்றிடுவாள் போல நோக்கி நின்றாள் அவள்
கூர்விழித் தடங்கலில் என்னுயிராம்,
வண்டு சிறகொடிந்தாடக் கண்டேன் அவள்
வண்ணங் கண்டேன் மனம் நொந்துநின்று,

காந்தம் வழி ஊசி செல்லுமன்றோ? பொய்கைக்
கமலம் கார் வண்டை அழைப்பதுண்டோ?
சேர்ந்த குணமொடு கொள்கையும் எண்ணமும்
சேர்ந்தவர் கூடுதல் இயற்கையென்றேன்.

“மாந்தர் இயற்கை ஆயின் இதற்கொரு
மாற்றமும் இல்லை இக்காதலினால்,
நேர்ந்தவிபத்துக்களோ சிலவோ மனிதர்
நேர்மையை என்றென்றும் நம்புவதோ!

காதலி என்றழைப்பார் இதழில் அன்புக்
கனியமுதே யென்று முத்திடுவார்,
சாவிலும் வாழ்விலும் நீயே என்று அப்போ
சத்தியம் செய்து கை தொடுவார்,

ஓவியத் துருவே யென்று வந்திடுவார் பெண்கள்
உயிர்ப் பொறையணைத்தும் கவர்ந்து பின்னர்
பாவியராய் விட்டுச் சென்று பிறர் தூற்றப்
பார்த்திடுவார் பெண்ணை ஏய்த்திடுவார்.

பெண்களுக்கே கற்பு என்றிடுவார் அதைப்
பிடுங்கும் விலங்குகள் ஆகிடுவார்
ஆண்களின் கற்பை உணர்ந்தறியார் பெண்ணை
அடிமைகள் போல நடத்திடுவார்,

இந்த உலகினில் சுதந்திர நல்லெண்ணம்
எய்து மட்டும் பெண்கள் உய்யுமட்டும்
சிந்தையிலும் “மணம்” என்ற நிகழ்ச்சியைத்
தீண்டுவதில்லை நான்” என்றுரைத்தாள்.

மதியைப் பிரிந்தொளி மாறு கொண்டாலும் நல்
வாசம் மாரை விட்டேகினாலும்
மதுவை விட்டே வெறி ஓடி ஒழிக்கினும்
மாதுன்னை நான் என்றும் பிரியேனடி!

சத்தியம் என் தாயின் மீதாணை பிறந்த
தாய்த்திரு நாட்டின் மேலாணை, சக்தி
அத்தனைக்கும் முதலானவள் பேரருள்
ஆதிபவானி அவளாணை.

என்றுகொண்டே அவள் செங்கரம் பற்றி என்
இதயபீடத்தின் உள்ளமுந்தி
துன்றுமுணர்வொடு முகமலர் நோக்கினேன்
தோகைய வளிவை கூறலுற்றாள்.

“சாதியில் நான் புலைப்பெண்ணறிவீர் இது
சாத்திரத் திற் கென்றும் உதவாது
வேதியர் வைத்த முறையெனினு மிப்போ
வேறற உயிரிற் கலந்த கொள்கை.

நீசக் குலத்துப் பெண் எனை அன்புடன்
நீங்கள் மணந்து கொண்டாலும்
கோலும் குறடும் கொண்டெமையே குத்திக்
கொல்லும் இவ்வுலகம்” என்றுரைத்தாள்.

நாலும் இரண்டும் அறிந்தவள் உன்னுரை
நன்னு மிகநன்று என்னுரை கேள்,
வேலும் வில்லும் கொண்டு என்னுடல் வெட்டியிவ்
வேதனைத் தீயிலே இட்டிடினும்

நானுன்னை விட்டிடப் போவதில்லை பெண்ணே!
நானறிவாய் இனி நீயறிவாய்,
ஈனப் புலச்சியை நான் மணந்தேன் என்று
எழுதிடுவார் காதல் பரவிடுவார்”

என்றேன் அவள் நெஞ்சு துள்ளும் நிலைகண்டு
இதயம் அறிந்தேன் அருகிழுத்து,
செந்தேன் ஒழுகும் இதழிடையே முத்தம்
சிந்தி நின்றேன் அவள் கண் புதைத்தாள்,

கட்டி அணைத்து என் மாதரசே எனக்
கைகளையக்கொளும் நேரத்திலே,
கொட்டும் பனியுடன் 'சில்'லென்ற மென்காற்றுக்
குலைத்திடவே கண்கள் விழித்துவிட்டேன்.

★

'முருகன் முருகன்' என்போம் - அவன்
முக்கண்ணன் மைந்தனடி!
திருவின் மருகனடி - எங்கள்
செல்வக் குமரனடி!

குங்கும வர்ணனடி! -- செந்தில்
குமரப் பெருமானடி
எங்கும் நிறைந்தவன்டி! -- அவன்
எங்கும் பொலிந்தவன்டி!

மலைதருகாட்சியிலும், -- ஓடும்
மாநதி வீழ்ச்சியிலும்,
அலையெறி மாட்சியிலும், -- தோகை
ஆடிடும் காட்சியிலும்,

போதவிழ்ந் தேகமழும் -- பூவின்
புன்னகைப் பொலிவினிலும்,
தாதழைந் தாடி வரும் -- வண்டின்
தண்ணளிப் பாட்டினிலும்,

மின்னல் எழிலினிலும், -- இருண்ட-
மேகத்தின் கோலத்திலும்
கன்னல் மொழியினிலும், -- குழந்தை
காட்டிடும் இன்பத்திலும்,

பெண்ணின் பெருமையிலும், -- அவனைப்
பேசிப் பணிவோமடி!
அன்னவனே எமக்கு -- என்றும்
ஆதர வாளனடி.

° புதுவையில் இருந்து வெளிவந்த "அணிகலன்" ; மாத சஞ்சிகையில்
வெளிவந்தது, 1947.

★
மகேஸ்வரன் அச்சகம்
யாழ்ப்பாணம்.

275663